

Arrest

nr. 264 784 van 2 december 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 juli 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 augustus 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn.

Op 11 januari 2021 diende de verzoekende partij een aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar vermeende moeder, C. A. (Belgische nationaliteit).

Op 5 juli 2021 nam de gemachtigde de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.01.2021 werd ingediend door:

Naam: F.
Voorna(a)m(en): G.
Nationaliteit: Ghana
Geboortedatum: X
Geboorteplaats: Accra
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische moeder, de genaamde A. C. (RR. 75.12.15 518-12) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 44 van het KB van 08.10.1981 bepaalt het volgende: 'De familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie zij zich voegen. Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd'

Verder bepaald artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht het volgende: 'Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht. '

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen. '

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dal als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1n of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

In eerste instantie dient vastgesteld te worden dat betrokkene de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende heeft aangetoond.

Ter staving van de verwantschap legt betrokkene een geboorteakte voor uitgegeven op 07.05.2020. Uit de voorgelegde geboorteakte van betrokkene blijkt dat deze laattijdig geregistreerd werd nl. 22.12.2017, meer dan 20 jaar na de geboorte van betrokkene op 23.11.1997. Echter, de inhoud van de akte wordt door onze diensten betwist overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht. Immers uit het paspoort van betrokkene blijkt dat het werd afgeleverd in Londen op 03.11.2020. Het vorige paspoort heeft betrokkene niet voorgelegd, noch zijn verblijfsvergunning uit het Verenigd Koninkrijk. Nergens uit het huidige paspoort blijkt op welke datum of via welke buitengrens mijnheer zou zijn binnengereisd in Schengen. Betrokkene komt als het ware uit de lucht gevallen en claimt ineens een afstammingsband met een Belgische. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat hij eerder op bezoek zou zijn gekomen bij zijn moeder, desgevallend vanuit eigen land of vanuit het Verenigd koninkrijk. Niets sluit uit dat betrokkene in België iemand heeft gezocht, met de Belgische nationaliteit maar met Ghanese roots, om nadien een geboorteakte te laten

aanmaken in het land van herkomst waarin die Belg als zijn moeder wordt aangemerkt. Er kan helemaal niet worden uitgesloten dat betrokkene reeds van voor de aanmaak van de geboorteakte in Europa aanwezig is. Het afschrift is in elk geval aangemaakt nadat betrokkene in Europa was aangekomen. Wat eveneens zeer verontrustend is, is dat het paspoort van mijnheer geen enkel inreisstempel bevat van de Schengenzone. Dat zou willen zeggen dat betrokkene vanuit het Verenigd Koninkrijk illegaal België is binnengereisd. Ook dat houdt geen steek.

Het is helemaal niet zo evident om illegaal vanuit het Verenigd Koninkrijk de Schengenzone binnen te reizen. Betrokkene had er ook geen enkele reden toe indien hij daadwerkelijk de zoon zou zijn van een Belgische. Hij had eenvoudigweg in Groot-Brittannië naar de Belgische ambassade kunnen gaan en om een visum kort verblijf kunnen verzoeken in geval hij geen verblijfsvergunning had. Voor zover hij er wel een verblijfsvergunning had, had hij ook zonder visum legaal kunnen binnenreizen. Het risico dat betrokkene genomen heeft, door illegaal te reizen door bvb in een laadruimte van een vrachtwagen te kruipen of een boottocht te maken over de Noordzee, alsook de kostprijs van een dergelijke illegale oversteek is niet verenigbaar met het feit dat mijnheer de zoon zou zijn van een Belgische. Rekening houdende met de laattijdige registratie van de geboorteakte en het ontbreken van een inreisstempel in het paspoort, alsook enig spoor van aanwezigheid van betrokkene (bvb in kort verblijf) voorafgaandelijk aan deze aanvraag is het redelijk te stellen dat betrokkene de aanmaak van deze geboorteakte heeft ondernomen louter omwille van verblijfsrechtelijke redenen. Gezien een dergelijke geboorteakte puur op verklaring kan worden opgesteld, dient de akte beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Deze redenering vindt steun in de informatie die te vinden is in: 'Home Office UK Border Agency, GHANA Country of Origin Information (COI) Report, 11may 2012'. Hierin wordt namelijk gesteld dat deze gebruiken vaak voorkomend zijn: "The majority of registrations are not made at the time of birth, and often no registration is made until an individual requires a birth certificate for immigration purposes. Registrations not made within one year of an individual's birth are not reliable evidence relationship, since registration, including late registration, may often be accomplished upon demand, with little or no supporting documentation required " Het is dus vrij makkelijk, om zonder grondig onderzoek naar de echtheid van de inhoud, om geboorteakten op te maken via de Ghanese autoriteiten. Het is redelijk te stellen dat dit ook hier het geval is, waardoor onze diensten de inhoud van de akte betwisten overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (wetsonduiking).

Overigens dient opgemerkt te worden dat betrokkene ouder is dan 21 jaar en dus ten laste moet zijn van de referentiepersoon, dit overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Dit veronderstelt dat betrokkene van in zijn land van herkomst of origine en voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging ten laste is van de referentiepersoon.

Er werden dienaangaande wel documenten voorgelegd. Er werden geldverzendingen voorgelegd van de referentiepersoon naar betrokkene op 18.02.2017, 13.06.2017 en 14.05.2019. Indien we niet met zekerheid kunnen vaststellen wanneer betrokkene in Schengen en bij uitbreiding België is ingereisd, kan de relevantie van de voorgelegde documenten helemaal niet afgetoetst worden. De bewijzen waaruit zou moeten blijken dat er geld is overgemaakt aan betrokkene in het land van herkomst, zijn natuurlijk maar relevant voor zover betrokkene er op dat moment ook nog daadwerkelijk verbleef en het geld ook daadwerkelijk heeft afgehaald. Voor zover betrokkene er in die periode wel degelijk verbleef, volstaan ze niet als bewijs van afhankelijkheid. Vooreerst omdat er slechts sprake is van drie geldverzendingen die uiterst beperkt en onregelmatig zijn om daadwerkelijk afhankelijk te zijn van de referentiepersoon. Bovendien blijkt uit het voorgelegde paspoort van betrokkene dat hij kennelijk eerst naar Groot-Brittannië is gereisd, alvorens naar België te komen. In welke hoedanigheid hij daar verbleven heeft, is ons niet bekend bij gebrek aan verblijfsvergunning uit Groot-Brittannië en/of het originele paspoort waarmee betrokkene naar Groot-Brittannië is gereisd. Het land van herkomst van betrokkene is daarmee Groot-Brittannië. Niets sluit uit dat hij gedurende zijn verblijf aldaar zelfstandig in zijn levensonderhoud heeft voorzien. Betrokkene heeft helemaal geen bewijs voorgelegd waaruit blijkt dat hij onvermogen was in Groot-Brittannië en dat hij gedurende zijn verblijf aldaar materieel/financieel ten laste was van de referentiepersoon. Ook omwille van die reden kan het recht op verblijf niet worden erkend.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Zonder een daadwerkelijk bewijs van verwantschap dat we kunnen aanvaarden, nl. een DNA-test en een bewijs van inreis, heeft het geen nut een nieuwe aanvraag te doen. Dit zijn immers twee elementen die moeten worden uitgeklaard, om het aspect ten laste ten gronde te kunnen onderzoeken”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste, tweede, en derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 27 Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: W.I.P.R.), van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 50, §2, 7° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de rechten van verdediging, van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), en van het proportionaliteitsbeginsel. De verzoekende partij verwijt de verwerende partij verder een manifeste appreciatiefout.

De verzoekende partij licht haar drie middelen als volgt toe:

“Dat de bestreden beslissing manifest foutief gemotiveerd is waar gesteld wordt dat verzoeker in het Verenigd Koninkrijk verbleven heeft en het niet duidelijk is wanneer en hoe verzoeker van daaruit naar België is gereisd.

Meer nog, verweerder baseert vrijwel zijn gehele motivatie op de foutieve veronderstelling dat verzoeker in het Verenigd Koninkrijk heeft verbleven en vandaar uit op illegale wijze (in een laadruim of boot via de Noordzee) naar België is gereisd om vervolgens een aanvraag gezinshereniging in te dienen met een persoon, die zich voordoeft als zijn moeder en die zich om louter verblijfsrechtelijke redenen op de geboorteakte van verzoeker heeft laten vermelden.

Dat verweerder tot een dergelijke conclusie komt louter op grond van het gegeven dat het Ghanese nationale paspoort van verzoeker op 3 november 2020 in Londen werd afgeleverd (stuk 6).

Verzoeker heeft echter nooit in het Verenigd Koninkrijk verbleven en is bij zijn aankomst op Schengen grondgebied onmiddellijk naar België gereisd, waar zijn moeder verbleef.

Verzoeker heeft een paspoort aangevraagd op de Ghanese ambassade te Brussel (stukken 2 – 5), die deze aanvraag heeft overgemaakt aan de Ghanese ambassade te Londen. De Ghanese ambassade te Brussel maakt en levert immers geen Ghanese paspoorten af.

Na opmaak van het paspoort van verzoeker, heeft de Ghanese ambassade in Londen, zijn paspoort overgemaakt aan de Ghanese ambassade te Brussel, alwaar verzoeker zijn paspoort is gaan afhalen.

Enkel en alleen omwille van deze reden staat als plaats van afgifte op verzoekers paspoort Londen (stuk 6).

Verzoeker beschikt over een bewijs van afspraak op de Ghanese ambassade te Brussel op 29 oktober 2020 (stuk 2), een paspoort check list van de Ghanese ambassade te Brussel (stuk 3), een ‘passport application receipt’ van de ‘Brussels mission’ (stuk 4) en een ontvangstbewijs van het betalen van 220 EUR op 29 oktober 2021 (stuk 5).

Dat hieruit dan ook duidelijk blijkt dat verzoekers paspoort in Brussel werd aangevraagd en afgeleverd.

Verzoeker was immers op 29 oktober 2020 aanwezig in Brussel en zijn paspoort werd op 3 november 2020 afgeleverd te Londen, zodat verzoeker onmogelijk (hij beschikte immers niet over een paspoort) naar Londen kon reizen om aldaar zijn paspoort af te halen.

Bovendien staat op het ‘passport application receipt’ van de Ghanese ambassade te Brussel duidelijk vermeld dat verzoeker zijn paspoort aldaar mocht afhalen op 19 november 2020 (stuk 4) :

*"Application date : 29/10/2020
Collection date : 19/11/2020"*

Dat verweerder vrijwel zijn gehele beslissing gesteund heeft op het de verkeerde veronderstelling dat verzoeker in het Verenigd Koninkrijk verbleven heeft, zodat de bestreden beslissing dan ook manifest foutief gemotiveerd is en een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 Vw., evenals van de motiveringsplicht en dient vernietigd te worden.

Dat van verweerder, als overheidsdienst en Dienst Vreemdelingenzaken, mag verwacht worden dat hij op de hoogte is van belangrijke administratieve regels en gebruiken van buitenlandse naties, waaronder de plaats van afgifte van nationale paspoorten.

Dat het bijzonder vreemd voorkomt dat verweerder niet op de hoogte is van het feit dat Ghanese paspoorten niet in België worden opgemaakt, doch enkel de Ghanese post in Londen hiervoor bevoegd is.

Temeer daar verweerder zelf talrijke vragen had omtrent het beweerde verblijf van verzoeker in het Verenigd Koninkrijk, zijn zogenaamde illegale overtocht (per boot of in het laadruim) naar België, enz.

Dat verweerder als eerste reflex dan ook diende na te gaan of eventueel enkel de Ghanese ambassade in Londen bevoegd is voor de opmaak en/of afgifte van Ghanese paspoorten, in plaats van zich allerlei bevreemdende scenario's voor de geest te halen.

Minstens diende verweerder, die heel wat vragen had omtrent de afgifte van het paspoort van verzoeker in Londen en diens mogelijke verblijf in het Verenigd Koninkrijk, verzoeker hieromtrent te bevragen, alvorens een beslissing te nemen die manifest foutief gemotiveerd is.

Dat verweerder het dossier van verzoeker dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze heeft onderzocht en de bestreden beslissing dan ook het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel schendt.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat verweerder geenszins alle feitelijke en juridische aspecten van verzoekers dossier heeft onderzocht en dan ook geenszins met kennis van zaken beslist heeft.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Bovendien vloeit uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat verweerder, die nochtans zelf diverse vragen had omtrent het al dan niet verblijf van verzoeker in het Verenigd Koninkrijk, aan verzoeker dan ook bijkomende inlichtingen diende te vragen, alvorens

zomaar op grond van (foutieve) veronderstellingen een verkeerder beslissing te nemen en de aanvraag gezinshereniging van verzoeker af te wijzen.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden op grond van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tenslotte schendt de bestreden beslissing tevens het redelijkheidsbeginsel.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. De overheid dient met andere woorden bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen op een redelijke wijze af te wegen. Een schending veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

Dat de bestreden beslissing pertinent onredelijk is en dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Dat verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied tevens geweigerd omdat verzoeker een geboorteakte heeft voorgelegd welke laattijdig werd geregistreerd, nl. 20 jaar na zijn geboorte.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, gebaseerd op het feit dat verzoekers geboorteakte laattijdig geregistreerd zou zijn in combinatie met een beweerd verblijf in het Verenigd Koninkrijk geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs pertinent foutief is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat door verweerder geenszins een grondig voorafgaandelijk onderzoek werd ingesteld overeenkomstig art. 27 W.I.P.R. waartoe verweerder gehouden is.

Een buitenlandse akte kan in België worden erkend indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 (artikel 27, § 1, eerste lid W.I.P.R.).

Er moet dus worden nagegaan of :

- a) het recht dat het W.I.P.R. aanwijst, gerespecteerd is
- b) er geen strijdigheid is met de openbare orde (artikel 21 W.I.P.R.);
- c) er geen sprake is van wetsontduiking (artikel 18 W.I.P.R.).

Verweerder dient dus de rechtsgeldigheid van de door verzoeker neergelegde geboorteakte na te gaan overeenkomstig het recht van de plaats waar de geboorteakte werd opgesteld, dus m.a.w. overeenkomstig het Ghanese recht.

Verweerder diende dus voorafgaandelijk na te gaan of overeenkomstig het Ghanese recht de door verzoeker neergelegde geboorteakte een rechtsgeldige geboorteakte is.

Dit is in casu door verweerder niet gebeurd.

De loutere bewering dat met een laattijdige geboorteregistratie geen rekening kan worden gehouden bij het vaststellen van de afstamming en dat verzoeker in het VK verbleef, kan geenszins beschouwd worden als een afdoende motivatie waardoor de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen worden geschonden.

Geenszins wordt door verweerder de bevoegde Ghanese wetsbepalingen weergegeven waaruit blijkt dat een laattijdige registratie of de vaststelling dat verzoeker zich in het VK bevond, de echtheid of de geldigheid van een Ghanese geboorteakte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde of een vorm is van wetsontduiking.

Verweerders beweringen tonen geenszins aan dat verweerder de rechtsgeldigheid van de door verzoeker neergelegde geboorteakte heeft getoetst aan het Ghanese recht.

Door verweerder werd evenmin nagegaan of de geboorteakte gelegaliseerd werd door de bevoegde autoriteiten of voorzien is van een apostille.

Geenszins worden door verweerder de bevoegde Ghanese wetsbepalingen weergegeven waaruit blijkt dat een laattijdige registratie of het ontbreken van een visumsticker of inreisstempel in het paspoort de echtheid of de geldigheid van een Ghanese geboorteakte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde of een vorm is van wetsontduiking.

Verzoeker verwijst naar een rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada: "Ghana: The "Certified Copy of Entry into Registry of Births" certificate; a description of its colour, size and seals; whether the format has changed since 2003; procedures for renewal or re-issuance; who is authorized to sign the Register of Births and Deaths and whether this varies from one region to another; security features (2003-2006)", waarin de vorm en inhoud van de in Ghana opgestelde "certified copy of entry in register of birth" wordt beschreven en waaruit duidelijk kan afgeleid worden dat een laattijdige geboorteregistratie in Ghana een meer dan normale zaak is :

"The US Department of State also indicates that most Ghanaians do not register at birth and only do so when a birth certificate is needed for immigration purposes (8 June 2006)".

Dat verweerder heeft nagelaten te onderzoeken of de voorgelegde akte overeenkomstig het toepasselijke recht, met name het Ghanese, een rechtsgeldige geboorteakte betreft.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het art. 27 WIPR, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging.

Verzoeker wil verwijzen naar onder meer de arresten dd. 22.10.2015 nr. 155 101, dd. 26.10.2015 nr. 155 239 en dd. 16.08.2016 nr. 173 184 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin werd gesteld dat de loutere bewering in de bestreden beslissing dat een laattijdige geboorteregistratie geen draagkrachtige motivering uitmaakt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat uit de bestreden beslissing zelfs niet blijkt aan de hand van welk recht de gemachtigde de rechtsgeldigheid en de echtheid is nagegaan en geenszins blijkt of de gemachtigde gemeend heeft dat de "laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen" overeenkomstig dit niet nader bepaald

toepasselijk recht de echtheid of geldigheid van de akte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde dan wel een vorm is van wetsontduiking.

Verzoeker is van oordeel dat de vaststelling dat dat er geen inreisstempel of visumsticker in het paspoort van verzoeker zou zijn ingebracht geen afbreuk doet aan voormelde vaststellingen.

Bovendien heeft verzoekers moeder in 2017 en 2019 toen verzoeker nog in Ghana verbleef, geld naar verzoeker gestuurd, zoals ook blijkt uit de voorgelegde bewijzen van het verzenden van geld.

Het feit dat de referentiepersoon reeds sinds 2017 geld overmaakte aan verzoeker, toont overigens eens te meer hun band aan, nu de referentiepersoon reeds voor de aankomst van verzoeker in België contact met hem had en hem zelfs geld opstuurde.

Ook terzake kan worden opgemerkt dat door verweerder geenszins wordt aangetoond dat er geen verwantschap bestaat tussen verzoeker en de referentiepersoon, wel integendeel. De referentiepersoon is de biologische moeder van verzoeker en verzoeker heeft bovendien bezit van staat ten aanzien van de referentiepersoon.

Dat zij elkaar reeds kenden van voor de aankomst van verzoeker in België, wordt overigens eens te meer aangetoond door het feit dat de referentiepersoon reeds in 2017 geld aan verzoeker overmaakt, zoals voorafgaandelijks reeds uiteengezet.

Bovendien, indien verweerder twijfels had omtrent de afstammingsband tussen verzoeker en de referentiepersoon, had hij verzoeker moeten vragen om een DNA onderzoek te laten uitvoeren teneinde alle twijfel omtrent de afstamming weg te nemen.

Verweerder heeft dit niet gedaan, doch nam – zonder enig bewijs en louter op grond van vermoedens – een negatieve beslissing ten aanzien van verzoeker, zodat de bestreden beslissing duidelijk een schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht. Dat er hierdoor tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dat verweerder verzoeker dan ook diende uit te nodigen aan de hand van een DNA onderzoek zijn afstamming te bewijzen, in plaats van zonder meer de aanvraag gezinshereniging van verzoeker te weigeren wegens twijfels omtrent zijn afstamming.

Dat de bestreden beslissing dan ook de zorgvuldigheidsplicht schendt en een manifeste beoordelingsfout inhoudt, zodat deze dient vernietigd te worden.

Tenslotte kan de motivatie van verweerder al evenmin weerhouden worden wanneer gesteld wordt dat verzoeker er niet in geslaagd zou zijn afdoende aan te tonen dat hij in het verleden ten laste was van zijn Belgische moeder.

Er zouden immers wel bewijzen van geldverzendingen in 2017 en 2019 worden neergelegd, doch aangezien niet met zekerheid kan gesteld worden wanneer verzoeker in Schengen/België is binnen gereisd, zou de relevantie ervan niet kunnen afgetoetst worden.

Bovendien zou op basis van de stortingen niet aangetoond zijn dat verzoeker in die mate afhankelijk was dat hij hierop aangewezen was om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien, zodat verzoeker niet zou voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter Vw.

Dat het 'ten laste zijn' van een descendent ouder dan 21 jaar echter een voorwaarde is welke wordt gesteld in artikel 40bis Vw. en niet in artikel 40ter Vw., zoals door verweerder ten onrechte gesteld.

Dat de bestreden beslissing dan ook manifest verkeerd gemotiveerd is en een schending inhoudt van artikel 40ter Vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Ondergeschikt, motiveert de bestreden beslissing dat de voorgelegde stortingsbewijzen onvoldoende zouden aantonen dat verzoeker ten laste was van zijn moeder.

Verzoeker heeft evenwel stortingsbewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat zijn moeder hem in 2017 en 2019 geld overmaakte.

Dat conform artikel 40ter juncto 40bis §2, 3° Vw. als familielid van een Belg worden beschouwd, hun bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner, die te hunnen laste zijn, die beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn.

Dat overeenkomstig art. 50, §2, 7° van het Vreemdelingenbesluit bij de aanvraag gezinshereniging of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag volgende documenten dienen te worden overgemaakt :

(...) 7° familielid bedoeld in artikel 40ter, van de wet:

- a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;
- b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40ter van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult; (...)."

Dat verzoeker bijgevolg aan de hand van elk welkdanig document mag aantonen dat hij ten laste is van zijn Belgische moeder, wat ook blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Volgens het Hof van Justitie is de bepaling 'ten laste zijn' zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 3° Vw. immers een feitenkwestie is en mag dit op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Dat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte stelt dat verzoeker niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat niet afdoende zou aangetoond zijn dat verzoeker ten laste was van zijn moeder op het ogenblik dat hij in Ghana verbleef.

Dat de motivering van verweerder om tot een dergelijk besluit te komen, dan ook fouten inhoudt en door verweerder helemaal geen rekening werd gehouden met alle door verzoeker voorgelegde documenten, waardoor de bestreden beslissingen foutief gemotiveerd is en tevens een schending inhouden van artikel 40ter, artikel 50, §2, 7° Vreemdelingenbesluit en de artikelen 2 en 3 Wet 29 juli 1991.

3. Derde middel : Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) en van het proportionaliteitsbeginsel

Dat, als gevolg van de aan verzoeker betekende beslissing zonder bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker niet langer in België kan verblijven en België dient te verlaten en van zijn in België wonende moeder wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel .

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt⁴.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken.

Dat de beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé- en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven opnieuw heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur

geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing is gegrond op twee determinerende motieven, in die zin dat elk van deze motieven op zich volstaan om de bestreden beslissing te kunnen dragen. Enerzijds motiveert de verwerende partij dat de verzoekende partij de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende heeft aangetoond, en anderzijds heeft de verzoekende partij volgens de verwerende partij geen bewijs voorgelegd waaruit blijkt dat zij onvermogen was in het land van herkomst of origine.

Om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te kunnen verkrijgen zal de verzoekende partij moeten aannemelijk maken dat elk van deze twee determinerende motieven in strijd is met de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen of kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partij beriep zich ten overstaan van het bestuur op haar hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie – Belgische moeder. Dit wordt niet betwist.

Artikel 40ter, § 2, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (...)”

Aldus verwijst artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk naar artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij kan geheel niet worden gevolgd waar ze lijkt aan te geven dat artikel 40bis van de Vreemdelingenwet *in casu* niet dienstig is.

Op grond van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° *juncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg:

“(...) de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)”.

Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij derhalve het bewijs moeten leveren van het “ten laste zijn” van haar Belgische moeder om een verblijfskaart te kunnen verkrijgen.

Er is in dit geval dan ook sprake van een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling is hier dan ook niet aan de orde. Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht dient de wettigheid van de bestreden beslissing enkel te worden getoetst aan de te dezen van toepassing zijnde Belgische bepalingen.

Er dient te worden aangenomen dat de vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid *in concreto* moet worden onderzocht waarbij moet worden nagegaan of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid die het rechtvaardigt dat de betrokken vreemdeling dit familielid in België vervoegt. De vreemdeling dient bij het indienen van de aanvraag aannemelijk te maken dat hij op dat ogenblik en in zijn land van herkomst is aangewezen op de ondersteuning van zijn familielid in België om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien (RvS 28 november 2017, nr. 239.984). Er dient zo ook te worden vermeden dat op artificiële wijze een afhankelijkheidsband wordt gecreëerd.

De Raad van State heeft in deze zin geoordeeld dat de voorwaarde van het ten laste “zijn” in artikel 40ter *juncto* 40bis §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet inhoudt dat het om een bestaande toestand in het land van herkomst moet gaan. Vermits in het voornoemde artikel 40ter uitdrukkelijk sprake is van familieleden “*die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen*”, en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, kan op

wettige wijze worden gesteld dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan (RvS 29 mei 2018, nr. 241.649).

Dit brengt met zich dat 'ten laste zijn' inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Bijgevolg dient de verzoekende partij, om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst – zijnde een ander land dan het gastland – een feitelijke situatie bestond van reële afhankelijkheid, materieel en/of financieel, ten aanzien van de referentiepersoon.

De verwerende partij licht in de bestreden beslissing dan ook terecht toe dat, om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, *"(...) er reeds (dient) een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine"*.

De noodzaak van financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Wat betreft de voorwaarde inzake het 'ten laste' zijn van de referentiepersoon zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, is er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden is aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert.

Het feit dat de noodzaak aan materiële of financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, betekent evenwel niet dat om het even welk stuk of om het even welke feitelijke situatie ook als een afdoend bewijsmiddel moet worden beschouwd in deze feitenappreciatie. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

De bewijslast inzake de voorwaarde van 'ten laste zijn' rust bij de verblijfsaanvrager. Het is aan de verzoekende partij om haar aanvraag met de nodige stukken te onderbouwen. Daarbij rust op de gemachtigde geenszins de taak om eventuele gebreken in de bewijsvoering te ondervangen en in de plaats van de verzoekende partij de vereiste stavingstukken te verzamelen of bijkomende inlichtingen te vragen.

In casu wordt niet betwist dat de verzoekende partij drie bewijzen van geldverzending heeft overgemaakt om aan te tonen dat zij ten laste was.

Zo maakte zij een bewijs van geldstorting over van 18 februari 2017, van 13 juni 2017 en van 14 mei 2019. De aanvraag tot gezinshereniging dateert van 11 januari 2021. Naast het gegeven dat de verwerende partij opmerkt dat het niet duidelijk is wanneer de verzoekende partij naar België is gereisd, geeft zij aan dat er slechts sprake is van 3 geldstortingen die uiterst beperkt en onregelmatig zijn om daadwerkelijk afhankelijk te zijn van de referentiepersoon. De verzoekende partij weerlegt dit motief op geen enkele wijze en de Raad kan de verwerende partij op dit punt volgen. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat drie beperkte en onregelmatige geldstortingen onvoldoende zijn om te kunnen spreken van een daadwerkelijke afhankelijkheid van de referentiepersoon. Dit motief volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Aangezien de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat één van de twee determinerende motieven van de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen werd genomen, blijft de bestreden beslissing overeind. Een onderzoek van de drie middelen voor zover deze gericht zijn tegen de overige motieven van de bestreden beslissing is dan ook niet meer nodig, want de eventuele gegrondheid van deze argumenten kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Waar de verzoekende partij ten slotte de schending aanhaalt van artikel 8 van het EVRM wijst de Raad er in eerste instantie op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat en de verzoekende partij deze schending dan ook niet dienstig kan aanvoeren.

Verder blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

In casu wordt het bestaan van een bijkomende afhankelijkheid helemaal niet aannemelijk gemaakt, zodat de verzoekende partij het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk maakt.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste, tweede, en derde middel zijn, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU